

DE WAGENRENNEN

Onno Kusters

De eerste begint,
hoe kan het ook anders¹
direct na het startschot
(als dat had kunnen klinken)
en komt dan op gang,
langzaam, als een vulkaan.
De tweede is die waarin
posities worden bevochten,
slinks links en rechts
wordt ingehaald.
De derde is die
waarin de menners
zich even hernemen
maar het tempo wel
zo moordend blijft
dat elke aanzet tot ontsnapping
wordt gesmoord in een versnelling
van allen tegen allen. De vierde
en de vijfde: idem dito.
De zesde op het keerpunt
naar de zevende
betekent het keerpunt:
daar waar zich de eerste
geslaagde vlucht poging voltrekt,

¹ (maar dat is een ander verhaal,
een van hoe het juichen uitbleef
en het allemaal nog goed kwam),

die tot en met de achtste
stand houdt. Ben-Hur,
als die film al was gemaakt,
verbleekt erbij, stervende menners,
de oksels geschoren, de kin gekuild,
kantelen overacterend uit beeld,
alleen de sterkste vierspannen
en een gelukkige enkeling
die zich de dichterlijke rechtvaardiging
mijner griffel aan zijn zijde weet,
overleven de helletocht
die de negende en de tiende zijn.
De elfde is het gedaan
met nummers drie en vier.
De twaalfde ronde lijkt zich
(toegegeven,
grote stap) als door Armstrong en Aldrin
vertolkt op de maan
af te spelen, maar de maan
is verbrokkeld
en de aarde valt stil.

Voor het na de finish,
hoe kon het ook anders
is een ander verhaal,
uitbarst, langzaam.

Bron: <http://pavolympischespelen.weebly.com/de-oude-olympische-spelen.html>.